

| Autor: LevNT

Motto:

„Nenaslouchejte těm, kdož tvrdí, že hlas lidu je hlasem Božím; vždyť zběsilost davu je vždy velmi blízká šílenství.“

Hésiod

Zaujal mne v mainstreamu jeden článek, který se zabýval tématem: „Čeho litují lidé na sklonku života“. Zásadní body, které v něm zazněly, jsou tyto:

- **Kéž bych** měl(a) odvahu žít život podle sebe, ne podle druhých.
- **Kéž bych** nepracoval(a) tak tvrdě.
- **Kdybych** tak měl/a odvahu vyjádřit všechny své pocity.
- **Přál/a bych si**, abych zůstal(a) v kontaktu s přáteli.
- **Škoda**, že jsem si nedovolil(a) být šťastnější.

Zkušenosti z terapií, knihy od Davida R. Hawkinse a mnohé další okolnosti mne inspirovaly k napsání níže uvedeného článku.

Emoční stavy ovlivňují lidského jedince mnohdy více než rozum. A právě to považuji, při jejich zneužití, za nejvíce nebezpečné. O to nebezpečnější, že pod návalem emocí se často zatemní i zdravý rozum. To, jak tedy člověk pod nějakou emocí jedná, se pak prakticky může odehrávat bez přičinění rozumu, a co je horší, prakticky i bez jeho kontroly.

Netroufám si klasifikovat emoce člověka, ale mně osobně připadá, že **strach a pýcha** (a pýchou myslím tu hrdost na svou příslušnost někam patřit, která rozdrobuje lidi do skupin) ruku v ruce s **hněvem** jsou hluboce pod odvahou.

Pokud je člověk uměle udržován v těchto emočních stavech, je téměř jisté, že málokdy najde odvahu cokoliv změnit. Tato skutečnost se bohužel týká značné většiny lidské populace, kterou asi nejlépe vystihuje slovo „dav“.

Proto jsou tolik používány k manipulaci s lidmi, a stínové vlády v každé zemi to moc dobře vědí. Metoda zastrašování je stará už jako lidstvo samo. Konec konců strach, obavy, jsou jedněmi z nejstarších lidských emocí. Také proto je vládci zneužívali a stále zneužívají k tomu, aby se udrželi u moci. A rozdrobování do „názorových“ skupin na základě pýchy (hrdosti) probíhá přesně podle tolik známé staré pravdy: „Rozděl a panuj!“

Zneužívání **strachu** je zcela jasné.

Stačí zhlédnout nějaký zpravodajský kanál, kde je to servírováno dnes a denně s „příslušným“ komentářem. Podívejte se, co se tam děje, může se to stát i Vám! A příkladů by se našlo mnohem více.

Ale pozor, strach má v samé podstatě v sobě i *sjednocující efekt*, a ten by mohl být v konečném důsledku pro vládnoucí moc i docela **nebezpečný**. Stačí k tomu jen dodat, že až více pocítíme důsledky války, touha po míru prudce naroste. A to je svým způsobem i jedna z

šancí zabránit tomu nejhoršímu. Proto dochází ke zneužívání i jiných lidských emocí, jako jsou **touha** (chtíč), **hněv** (vztek) a **pýcha** (hrdost).

Tak jako strach, je i **pýcha** všude přítomnou lidskou emocí. Její projev taky dost často vyčnívá ve formě „vlastního názoru“, který se maskuje pod pláštíkem „svobody projevu“. Jelikož vlastně „můžeme říkat všechno“, máme výmluvu i pro lži a polopravdy, překrucování a pomluvy.

Podíváme-li se na to blíže, zjistíme, že mnohý „názor“ byl ve skutečnosti použit pouze jako přívěšek k **pocitu vlastní důležitosti**.

A tak mnozí zlomyslní kritikové a očerňovatelé prezentují svůj vlastní narcismus jako „názor“. Jsou tak skálopevně přesvědčeni o své pravdě, že o tom nechtějí ani diskutovat. Proto na sociálních sítích vznikají ony **bubliny**, které většinou někoho s jiným názorem nepustí ani do diskuze, nebo jej ostatní takzvaně „vykoušou“ pryč. U většiny skupin dojde poměrně brzy k odtržení od venkovní reality, a skupinu ovládá prakticky **úzká skupina vyznavačů daného názoru**.

Zde bych se poněkud pozastavil nad **médii** (rozhlas a tisk) a **sociálními sítěmi**. V obou případech jde těm, co je mají v moci, ovlivnit veřejnost. Musím přiznat, že doba takzvané „**akce a reakce**“ se s hromadným rozšířením sociálních sítí velmi zkrátila a k ovlivnění veřejnosti dochází s velkou rychlostí.

Mnohdy s takovou, že se jaksi zapomene **předkládaná fakta ověřit**. Jak bylo někde řečeno, v současné době se na internetu **apatie rovná tragédii a nuda je zločin**. Stačí pak, aby jádro skupiny bylo napojeno na příslušný think-tank (např. ropná lobby) a vnucují tak názory ostatním.

Vtip je v tom, že často dochází k tomu, že **pokud pro něco chceme důkazy**, tak si **vždy nějaké najdeme**. Vnímání si pokaždé najde to, co hledá. Po celá staletí se tak falšují a pomocí propagandy překrucují dějiny v zájmu zisku a na úkor svobodného života lidstva. A jelikož je dnes už i vědecky prokázáno, že skeptici mnohem více tweetují, nemůžeme se divit, že po světě běhá tolik našťvaných lidí.

Ne nadarmo se říká: „Pýcha předchází pád!“ Co je tedy následujícím stavem vědomí? Hněv? A v těch horších případech úplná apatie. Z té už je poměrně těžké uniknout, stojí to nemálo sil, a mnohdy se to ani neobejde bez pomoci zvenčí.

Hněv, jako takový, velice úzce **souvisí s touhou**. Ta je nám asi nejvíce denně servírována v reklamních spotech. A podvědomé reklamy, zneužívající podprahovou část lidské mysli, jsou běžnými praktikami. A nejsou to jenom reklamy, vždyť i část filmového průmyslu toho úspěšně využívá ve svůj prospěch. Stačí zmínit například řady nekonečných seriálů, které mívají ke konci každého dílu nastraženou vějičku na díl další.

Udržení člověka ve stavu touhy se pak stává nekonečným cyklem touhy a nasycení, který už může poměrně snadno přerůst v nějakou **formu závislosti**. A nejsou to jen drogy. Závislost může prakticky vzniknout na čemkoliv, například i na adrenalinových sportech, nebo nějakém jiném způsobu překonávání sama sebe.

Politická moc vládců je založena na pokračující propagandě hněvu, nenávisti, nepřátelství a výčtu nespravedlivostí. Zde lze jen konstatovat, že záměrné šíření svárů a nenávisti, které je v současnosti už téměř nedílnou součástí jakékoliv propagandy, je velmi zvrácené zneužívání svobody slova.

Nemám na to, ale „nutně“ to potřebuji? Hněvám se! Lžou nám? Hněvám se! Odtud už je jen **krůček k nenávisti**, která umí zcela zatemnit zdravý úsudek i jednání. Lidský jedinec se pak snadno

dostane do režimu „uteč“ nebo „boj“, a připravuje se tím o možnost situaci vyřešit jiným způsobem.

Mysl v této chvíli není schopna rozeznat mezi emocemi nabytými dojmy (svými názory) a skutečností vnějšího světa.

Emoční úroveň vzteku už poté stačí **jenom přikrmit** správnými údaji. Tím se dav udrží v zaslepeném pohledu na svět a vzteku na všechno kolem. Pak už ho stačí jenom správně **nasměrovat** za pomoci nějaké kauzy.

Vládcové toho s oblibou využívají, pokud hrozí, že se provalí něco, co chtějí utajit. Pro ně je to jen otázka peněz a vlivu.

Každý na každého něco ví. Jenom se vytáhne nějaká kauza, která je takzvaně úplně „mimo mísu“, a která nikoho z vládců neohrozí. Nebo jenom trochu. Dost často se nakonec ukáže, že to vlastně ani nebyla pravda. Nebo se může použít na odstranění či postrašení nějakého odpadlíka, nebo někoho nepohodlného. A skutečný problém, kvůli kterému se dav bouřil, se v tichosti „zamete pod koberec“ Zde si nedělám vůbec žádné iluze...úplatky, zastrašování a klidně i cokoliv jiného.

Dalším ze způsobů manipulace s davem jsou **pochybnosti, nevědomost a ignorantství.** Tento způsob manipulace už bohužel **zasáhl i vědu.** Dříve matka pokroku lidstva je zneužívána mocí peněz a politických zájmů. Metodu, s jakou se to provádí, lze popsat následovně.

Vědec zveřejní například škodlivost nějakého produktu. Ve většině případů už o tom výrobce dávno ví, jen se uvedené výsledky nedostaly z jeho laboratoře ven. Téměř obratem se vynoří „zaručené“ vědecké poznatky, že daný produkt neškodí. Jediným účelem takovéto akce je vnést do celé kauzy pochybnosti a zmatek. V tuto chvíli je dav odpůrců produktu oslaben, a prodej výrobku to tolik neohrozí.

Je tedy zřejmé, kdo ony antivědecké téze platí, že? A než se situace vyjasní, daný výrobek se „vesele“ prodává dál. Pár příkladů na závěr: Bisfenol A, tabákové výrobky, ropná lobby, hromadné úhyny včel atd.

Sice peníze vládnou světu, ale **pro moc**, jako takovou, **jsou nejdůležitější informace**. Také proto stínové vlády využívají celkem úspěšně metodu tzv. „proteční banky“. Tento název jsem si vypůjčil, ale vystihuje nejpřesněji její funkci.

Jsou to různá setkání, rauty a večírky vlivných osobností. I zde to funguje tak, že vlivnější dávají dohromady vlivné. Dost často tam bývá i nějaké to povyražení (a nemusí to být zrovna koks), protože při tom dochází k uvolnění informací. A to je podstatou takovýchto večírků. Jednak slouží ke sběru informací (zpravidla pro pořadatele), kontaktům a spolupráci na projektu (jak jinak než pro pořadatele), a vzájemných kontaktů, které se mohou někdy hodit.

Nedělám si iluze o našem národu, protože držet hubu, nadávat na sociálních sítích a politiku řešit jen u piva v hospodě je dáno tím, že jsme dlouhou dobu byli v samotném strategickém středu dění, a ostatní státy se snažily a doposud snaží ovlivnit, na které straně budeme.

Mělo to i své pozitivní stránky, neboť v době útlaku a poroby jsme byli nuceni vydržet s minimem prostředků. A to bylo pravděpodobně základem „zlatých českých rukou“.

Bohužel i toto se už pomalu vytrácí, protože přiznejme si, pro každou vládnoucí garnituru je nejlepší materiál „**pracovitý blbec**„. Ten nemá čas, a prakticky ani zájem, zabývat se děním v okolí, natožpak nějakým hlubším smyslem života. A takový má potom rozhodovat ve volbách o naší budoucnosti.

V tomto směru jsem poněkud skeptický, a jak jsem se již někde dočetl: „Kdyby volby mohly něco změnit, již dávno by je zrušili.“ A při sledování některých předvolebních průzkumů se nestačím divit.

Možné prostředky v boji proti pýše, hněvu, uměle vyvolané touze a pochybnostem jsou **tolerance**, schopnost **naslouchat**, **ochota**, **skromnost**, **pokora**, ale taky **odvaha**. V tomto konkrétním případě schopnost **přijmout nebo aspoň vyslechnout** něčí názor, když je blíže pravdě, než ten můj. Mám pocit, že tato vlastnost se ve společnosti stále více vytrácí. Bohužel.

Co se týká protestních akcí, považuji **za odvahu se jich účastnit**, a ještě větší odvahu je **organizovat**. Ale už si nejsem tak jistý, že dokážou něco změnit, a jestli s apatií a nezájmem alespoň poloviny občanů skutečně pohnou.

Spíše ukazují naprostou bezmoc jednotlivců i menších skupin k vyvolání jakékoli změny většího rozsahu. „Oblbování“ většiny je zpracováno téměř dokonale a bohužel i současná technika k tomu nemalou měrou přispívá. Vymývání mozků a slibování nemožného je na velmi vysoké úrovni a většina tomu chce věřit – konec konců je to pohodlnější.

Co s tím tedy udělat?

A kdy a kde začít? Kdykoliv a kdekoliv! Stačí si jen **uvědomit, že jsme manipulováni!**

Nenechat se do toho přes výše uvedené emoce vtáhnout.

A přidat k tomu třeba i **trochu té odvahy**.

Nemám tím zrovna na mysli vyřvávat v hospodě u piva, nebo se dokonce na protest sebeobětovat. Myslím mít tu odvahu – něco s tím udělat. A začít musíme především u sebe samotných.

Ne nadarmo moudří indiští mudrcové tvrdí, že odvaha je prvním krůčkem k zasvěcení. Je prvním krůčkem ke všemu, co chceme změnit!

Odvaha má motivaci, sílu i moc překonávat odpor, čelit výzvám a se statečností a rozhodností se propracovávat vpřed, což zpětně posiluje schopnost člověka uskutečňovat rozhodnutí.

Na nižších emočních stavech je svět vnímán jako beznadějný, smutný, nahánějící strach, ovšem na úrovni odvahy jej už člověk vnímá jako stimulující, vzbuzující nadšení a přinášející výzvy.

Přidáte-li k tomu ještě poctivost k sobě samému, může se vám od negativních emocí značně ulevit, a prospěje to Vám, i Vašemu okolí.

Zde musím zdůraznit, že v žádném případě nejde o to, tyto emoce násilím potlačovat. Pokud Vás přestanou ovládat, časem vymizí samy.

Budoucnost má v rukou každý jednotlivec.

Je tedy na každém z nás, jestli se nechá uchláchnout vatou pohodlí a nesplnitelných slibů vládnoucích, a nebo se aspoň pokusí **vylézt ven z ulity a otevřít oči.**
